

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)
z dnia 18 lipca 2006 r.*

W sprawie C-519/04 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
wniesione w dniu 22 grudnia 2004 r.,

David Meca-Medina, zamieszkały w Barcelonie (Hiszpania),

Igor Majcen, zamieszkały w Ljubljanie (Słowenia),

reprezentowani przez adwokatów J.L. Duponta i M.A. Lucasa,

wnoszący odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez O. Beynet i A. Bouqueta,
działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń
w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

Republika Finlandii, reprezentowana przez T. Pynnę, działającą w charakterze pełnomocnika,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca), J.P. Puissochet, A. Borg Barthet i A.Ó Caoimh, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 marca 2006 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 23 marca 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 D. Meca-Medina i I. Majcen (zwani dalej łącznie „wnoszącymi odwołanie”) żądają w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-313/02 Meca-Medina i Majcen przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3291 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), na mocy którego Sąd oddalił ich skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji

Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 1 sierpnia 2002 r. odrzucającej skargę złożoną do niej przez wnoszących odwołanie przeciw Międzynarodowemu Komitetowi Olimpijskiemu (zwanemu dalej „MKOI-em”), która miała na celu stwierdzenie niezgodności niektórych przepisów wydanych przez ten komitet i wdrożonych następnie przez Międzynarodową Federację Pływacką (zwaną dalej „FINA”), jak również pewnych praktyk dotyczących kontroli dopingu, ze wspólnotowymi regułami konkurencji i swobodnego świadczenia usług (sprawa COMP/38158 — Meca-Medina i Majcen przeciwko MKOI-owi, zwanej dalej „sporną decyzją”).

Okoliczności powstania sporu

- 2 Sąd podsumował omawiane przepisy antydopingowe (zwane dalej „spornymi przepisami antydopingowymi”) w pkt 1–6 zaskarżonego wyroku:

„1 [...] MKOI jest najwyższą władzą w ramach Ruchu Olimpijskiego, skupiającego różne międzynarodowe federacje sportowe, w tym [...] FINA.

- 2 FINA, poprzez Doping Control Rules (zasady kontroli dopingu w wersji obowiązującej w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych, zwane dalej »DC«), wprowadziła w życie, w odniesieniu do pływania, kodeks antydopingowy Ruchu Olimpijskiego. Przepis 1.2a DC definiuje doping jako »naruszenie, w wyniku którego w tkankach lub płynie organizmu sportowca zostaje wykryta substancja zakazana«. Ta definicja odpowiada definicji zawartej w art. 2 ust. 2 wspomnianego powyżej kodeksu antydopingowego, zgodnie z którą doping określa się jako »obecność substancji zakazanej w organizmie sportowca lub stwierdzenie użycia takiej zakazanej substancji, lub stwierdzenie użycia zakazanej metody«.

- 3 Nandrolon i jego metabolity, norandrosteron (NA) i noretiocholanolon (NE) (zwane dalej zbiorowo »nandrolonem«) stanowią zakazane substancje anaboliczne. Pomimo to, zgodnie z praktyką 27 laboratoriów akredytowanych przez MKOl i FINA, a także biorąc pod uwagę możliwość pochodzenia endogenicznego — a zatem niezawinionego — nandrolonu, obecność tej substancji w organizmie sportowców płci męskiej nie stanowi dopingu, jeśli nie przekracza dopuszczalnej normy 2 ng/ml (nanogramów na mililitr) moczu.

- 4 W przypadku pierwszego dopingu z użyciem anaboliku, przepis 9.2a DC wymaga, aby sportowiec został zdyskwalifikowany na minimum cztery lata. Kara ta jednakże może być zmniejszona na podstawie przepisu 9.2 zdanie ostatnie DC oraz przepisów 9.3 DC i 9.10 DC, jeśli sportowiec udowodni, że nie zażył zakazanej substancji świadomie, lub wykaże, w jaki sposób wymieniona substancja mogła się dostać do jego organizmu bez zaniedbania z jego strony.

- 5 Kary wymierza Doping Panel (komitet antydopingowy) FINA, od którego decyzji przysługuje odwołanie do sportowego sądu arbitrażowego (zwanego dalej »TAS«) na mocy przepisu 8.9 DC. TAS z siedzibą w Lozannie jest finansowany i zarządzany przez Międzynarodową Radę Arbitrażową ds. Sportu (zwaną dalej »CIAS«), instytucję niezależną od MKOl-u.

- 6 Orzeczenia TAS mogą być przedmiotem skargi przed szwajcarskim sądem federalnym, który jest właściwy w zakresie kontroli orzeczeń międzynarodowego arbitrażu wydanych w Szwajcarii”.

- 3 Sąd przedstawił okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu w pkt 7–20 zaskarżonego wyroku:

- „7 Skarżący są zawodowymi sportowcami uprawiającymi konkurencję pływania na długim dystansie, która w sportach wodnych jest odpowiednikiem maratonu.

- 8 W wyniku kontroli antydopingowej, która miała miejsce w dniu 31 stycznia 1999 r. podczas mistrzostw świata w tej dyscyplinie w Salvador de Bahia (Brazylia), którą skarżący ukończyli, odpowiednio, na pierwszym i drugim miejscu, wyniki testów na nandrolon skarżących okazały się pozytywne. W przypadku D. Meczy-Mediny stężenie substancji wynosiło 9,7 ng/ml, a w przypadku I. Majcena — 3,9 ng/ml.
- 9 W dniu 8 sierpnia 1999 r. Doping Panel w ramach FINA podjął decyzję o dyskwalifikacji skarżących na okres czterech lat.
- 10 W wyniku odwołania skarżących TAS utrzymał w mocy, orzeczeniem arbitrażowym z dnia 29 lutego 2000 r., decyzję o dyskwalifikacji.
- 11 W styczniu 2000 r. eksperymenty naukowe wykazały, że metaboliki nandrolonu mogą być produkowane przez organizm ludzki w ilości mogącej przekraczać dopuszczalną normę w przypadku konsumpcji pewnych pokarmów, takich jak mięso z knura.
- 12 W świetle tych odkryć FINA i skarżący postanowili, na mocy układu arbitrażowego z 20 kwietnia 2000 r., przekazać sprawę do TAS w celu ponownego rozpatrzenia sprawy.
- 13 Wyrokiem arbitrażowym z dnia 23 maja 2001 r. TAS obniżył karę dyskwalifikacji skarżących do dwóch lat.
- 14 Skarżący nie wnieśli skargi na ten wyrok arbitrażowy do szwajcarskiego sądu federalnego.

- 15 Pismem z dnia 30 maja 2001 r. skarżący złożyli skargę do Komisji na mocy art. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. w celu stwierdzenia naruszenia pierwszego rozporządzenia w sprawie zastosowania artykułów [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, nr 13, str. 214), podnosząc naruszenie art. 81 WE lub art. 82 WE.

- 16 Skarżący w skardze do Komisji zakwestionowali zgodność niektórych przepisów wydanych przez MKOI i wprowadzonych w życie przez FINA, jak również pewnych praktyk dotyczących kontroli dopingu ze wspólnotowymi regułami konkurencji i swobodnego świadczenia usług. Przede wszystkim ustalenie progu tolerancji na poziomie 2 ng/ml mogło stanowić uzgodnioną praktykę pomiędzy MKOI-em a 27 laboratoriami przez niego akredytowanymi. Ta norma miała błędną podstawę naukową i mogła prowadzić do wykluczenia niewinnych lub po prostu niedbałych sportowców. W przypadku skarżących stwierdzone przekroczenie dopuszczalnej normy mogło wynikać z konsumpcji pożywienia zawierającego mięso z knura. Ponadto wprowadzenie przez MKOI mechanizmu ścisłej odpowiedzialności, jak również ustanowienie instytucji odpowiedzialnych za rozstrzygnięcia arbitrażowe w przypadku sporów sportowych (TAS i CIAS) niewystarczająco niezależnych od MKOI-u, wzmacnia antykonkurencyjny charakter tej normy.

- 17 Zgodnie z brzmieniem tej skargi do Komisji zastosowanie tych przepisów (zwanymi dalej albo „spornymi przepisami antydopingowymi” albo „sporną regulacją antydopingową”) doprowadziło do naruszenia swobód gospodarczych sportowców, gwarantowanych w szczególności na mocy art. 49 WE oraz, z punktu widzenia prawa konkurencji, do naruszenia praw, na które mogą powoływać się sportowcy na mocy art. 81 i 82 WE.

- 18 Pismem z dnia 8 marca 2002 r. Komisja, na podstawie art. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2842/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie przesłuchania stron w określonych procedurach na podstawie art. [81] i art. [82] traktatu WE (Dz.U. L 354, str. 18), wskazała skarżącym motywy, dla których zdecydowała o nienadaniu tej sprawie dalszego biegu.

- 19 Pismem z dnia 11 kwietnia 2002 r. skarżący przekazali Komisji swoje uwagi odnośnie do pisma z dnia 8 marca 2002 r.
- 20 Decyzją z dnia 1 sierpnia 2002 r. [...] Komisja, po analizie spornych przepisów antydopingowych zgodnie z kryteriami oceny prawa konkurencji, odrzuciła złożoną przez skarżących skargę, dochodząc do wniosku, że te przepisy nie są objęte zakresem zakazu z art. 81 WE i art. 82 WE [...].”

Przebieg postępowania przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 4 W dniu 11 października 2002 r. wnoszący odwołanie wniesli do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Wnoszący odwołanie podnieśli trzy zarzuty na poparcie swojej skargi. Według zarzutu pierwszego Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie faktów i naruszyła prawo, uznając, że MKOI nie jest przedsiębiorstwem w rozumieniu orzecznictwa wspólnotowego. Następnie Komisja niewłaściwie zastosowała kryteria, które Trybunał ustalił w wyroku z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99 Wouters i in., Rec. str. I-1577, uznając, że sporne przepisy antydopingowe nie stanowią ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 WE. Wreszcie Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie pod względem faktycznym i prawnym w pkt 71 motywów spornej decyzji, odrzucając zarzuty, które podnieśli wnoszący odwołanie z tytułu art. 49 WE wobec przepisów antydopingowych.
- 5 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 stycznia 2003 r. Republika Finlandii wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta po stronie Komisji. Postanowieniem z dnia 25 lutego 2003 r. prezes czwartej izby Sądu dopuścił tę interwencję.
- 6 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę, która została wniesiona przez wnoszących odwołanie.

- 7 W pkt 40 i 41 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, opierając się na orzecznictwie Trybunału, że zakazy wymienione w art. 39 WE i art. 49 WE mają wprawdzie zastosowanie do przepisów przyjętych w dziedzinie sportu, które dotyczą aspektu gospodarczego, jaki może mieć działalność sportowa, jednakże zakazy zawarte w postanowieniach traktatu WE nie dotyczą przepisów czysto sportowych, czyli przepisów, które odnoszą się do wyłącznie do sportu i jako takie nie mają nic wspólnego z działalnością gospodarczą.
- 8 Zgodnie z tym, co orzekł Sąd w pkt 42 zaskarżonego wyroku, a mianowicie, że przepisy czysto sportowe nie mają nic wspólnego z działalnością gospodarczą, co powoduje, że nie są one objęte zakresem stosowania art. 39 WE i art. 49 WE, oznacza również, że nie mają one nic wspólnego z gospodarczymi stosunkami konkurencji i w konsekwencji nie wchodzi one w zakres stosowania art. 81 WE i art. 82 WE.
- 9 Sąd uznał w pkt 44 i 47 zaskarżonego wyroku, że zakaz dopingu jest podyktowany względami czysto sportowymi i jest w związku z tym obcy jakimkolwiek względem gospodarczym. Stwierdził on, że reguły walki z dopingiem nie mogą w konsekwencji zostać objęte zakresem stosowania postanowień traktatu dotyczących wolności gospodarczych, a w szczególności art. 49 WE, art. 81 WE oraz art. 82 WE.
- 10 W pkt 49 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że sporne przepisy antydopingowe, które nie mają na celu żadnej dyskryminacji, są ściśle związane ze sportem jako takim. W pkt 57 zaskarżonego wyroku stwierdził on również, że fakt, iż MKOl, ustalając sporne przepisy antydopingowe, mógł ewentualnie mieć na myśli troskę o ochronę potencjału gospodarczego igrzysk olimpijskich, która zdaniem samych wnoszących odwołanie była uzasadniona, nie prowadził sam w sobie w konsekwencji do pozbawienia tych przepisów ich czysto sportowego charakteru.

- 11 Sąd ponadto uściślił w pkt 66 zaskarżonego wyroku, że po tym jak Komisja stwierdziła w spornej decyzji, że sporne przepisy antydopingowe z racji ich czysto sportowego charakteru nie są objęte zakresem stosowania art. 81 WE i art. 82 WE, odwołanie się w tej samej decyzji do metody analizy w wyżej wymienionym wyroku w sprawie *Wouters i in.* nie może w żadnym razie zakwestionować tego wniosku. Ponadto Sąd uznał w pkt 67 zaskarżonego wyroku, że podważenie omawianych przepisów należy do kompetencji organów rozstrzygających spory sportowe.

- 12 Sąd oddalił również zarzut trzeci, który podnieśli wnoszący odwołanie, uznając w pkt 68 zaskarżonego wyroku, że sporne przepisy antydopingowe, z racji ich czysto sportowego charakteru, nie są objęte zakresem stosowania art. 49 WE.

Żądania w odwołaniu

- 13 W odwołaniu wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;

- uwzględnienie żądań przedstawionych w Sądzie;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

14 Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania w całości;

- ewentualnie, uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji i oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji;

- obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, łącznie z kosztami postępowania w pierwszej instancji.

15 Republika Finlandii wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania w całości.

W przedmiocie odwołania

16 W swoich argumentach wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty na jego poparcie. W zarzucie pierwszym, składającym się z kilku części, podnoszą oni, że zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa, ponieważ Sąd uznał, że sporne przepisy antydopingowe nie są objęte zakresem stosowania art. 49 WE, art. 81 WE i art. 82 WE. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnoszą, iż treść spornej decyzji została przeinaczona w zaskarżonym wyroku. W zarzucie trzecim podnoszą oni, że omawiany wyrok jest dotknięty błędami formalnymi, jako że — ich zdaniem

— uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne i niewystarczające. W zarzucie czwartym podnoszą oni, że w związku z tym, że Sąd naruszył prawo do obrony, zaskarżony wyrok wydano w wyniku postępowania dotkniętego uchybieniami.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 17 Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu prawa, składa się z trzech części. Wnoszący odwołanie podnoszą w pierwszej kolejności, że Sąd dokonał błędnej wykładni orzecznictwa Trybunału dotyczącej związku pomiędzy przepisami sportowymi a zakresem stosowania postanowień traktatu. W drugiej kolejności podnoszą oni, że w świetle tego orzecznictwa Sąd niewłaściwie ocenił zakres przepisów zakazujących dopingu ogólnie oraz spornych przepisów antydopingowych w szczególności. W trzeciej kolejności utrzymują oni, że Sąd niesłusznie uznał, że omawianych przepisów nie można przyrównać do zachowania rynku, które jest objęte zakresem stosowania art. 81 WE i art. 82 WE, a zatem nie można ich analizować zgodnie z metodą przyjętą przez Trybunał w wyżej przywołanym wyroku w sprawie *Wouters* i in.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu

— Argumentacja stron

- 18 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd niewłaściwie zinterpretował orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym uprawianie sportu podlega prawu wspólnotowemu jedynie w takim zakresie, w jakim stanowi ono działalność gospodarczą. W szczególności wbrew temu, co orzekł Sąd, Trybunał nigdy nie wyłączył generalnie przepisów czysto sportowych z zakresu stosowania postanowień traktatu. Skoro Trybunał uznał, że tworzenie drużyn narodowych jest zagadnieniem wyłącznie sportowym i jako takie nie ma nic wspólnego z działalnością gospodarczą, to Sąd nie

mógł z tego wywnioskować, że wszelkie przepisy odnoszące się do zagadnienia wyłącznie sportowego nie mają jako takie nic wspólnego z działalnością gospodarczą i tym samym nie podlegają zakazom zawartym w art. 39 WE, art. 49 WE, art. 81 WE oraz art. 82 WE. Dlatego też, zdaniem wnoszących odwołanie, pojęcie przepisu czysto sportowego należy jedynie ograniczyć do przepisów dotyczących składu i tworzenia drużyn narodowych.

19 Ponadto wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd niesłusznie uznał, że przepisy odnoszące się wyłącznie do sportu są nierozłącznie związane z organizacją i właściwym przebiegiem zawodów, podczas gdy, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, powinny one również uwzględniać szczególny charakter i kontekst zawodów sportowych. Podnoszą oni również, że mając na uwadze — z praktycznego punktu widzenia — niepodzielny charakter zawodowej działalności sportowej, wprowadzone przez Sąd rozróżnienie na aspekt gospodarczy i niegospodarczy tej samej działalności sportowej jest całkowicie sztuczne.

20 Zdaniem Komisji Sąd właściwie zastosował orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym przepisy czysto sportowe nie są jako takie objęte regulami swobodnego przepływu. Dotyczy to zatem ogólnie stosowanego wyjątku dotyczącego przepisów czysto sportowych, którego zastosowanie nie ogranicza się do składu i tworzenia drużyn narodowych. Komisja nie widzi również powodu, dla którego przepis czysto sportowy i nawiązujący do szczególnego charakteru zawodów mógłby nie być nierozłącznie związany z właściwym przebiegiem zawodów.

21 Zdaniem rządu fińskiego podejście Sądu jest zgodne z prawem wspólnotowym.

— Ocena Trybunału

- 22 Należy przypomnieć, że biorąc pod uwagę cele Wspólnoty, uprawianie sportu jest przedmiotem prawa wspólnotowego tylko w takim zakresie, w jakim uznaje się je za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 WE (zob. wyroki z dnia 12 grudnia 1974 r. w sprawie 36/74 Walrave i Koch, Rec. str. 1405, pkt 4; z dnia 14 lipca 1976 r. w sprawie 13/76 Donà, Rec. str. 1333, pkt 12; z dnia 15 grudnia 1995 r. w sprawie C-415/93 Bosman, Rec. str. I-4921, pkt 73; z dnia 11 kwietnia 2000 r. w sprawach połączonych C-51/96 i C-191/97 Deliège, Rec. str. I-2549, pkt 41 oraz wyrok z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie C-176/96 Lehtonen i Castors Braine, Rec. str. I-2681, pkt 32).
- 23 W ten oto sposób w przypadku gdy działalność sportowa ma charakter odpłatnego świadczenia pracy lub świadczenia usług za wynagrodzeniem, co ma miejsce w przypadku działalności sportowej wykonywanej przez półzawodowców lub zawodowców (zob. podobnie ww. wyroki w sprawie Walrave i Koch, pkt 5, w sprawie Donà, pkt 12 oraz w sprawie Bosman, pkt 73), zostaje ona w szczególności objęta zakresem stosowania art. 39 WE i nast. lub art. 49 WE i nast.
- 24 Owe postanowienia wspólnotowe odnoszące się do swobodnego przepływu osób i swobodnego świadczenia usług nie obowiązują tylko w stosunku do działań władz publicznych, lecz obejmują swym zakresem również przepisy innego rodzaju, które służą zbiorowemu uregulowaniu pracy najemnej i świadczenia usług (ww. wyroki w sprawach połączonych Deliège, pkt 47 oraz w sprawie Lethonen i Castors Braine, pkt 35).
- 25 Tymczasem Trybunał orzekł, że zakazy zawarte w tych postanowieniach traktatu nie mają zastosowania do przepisów, które dotyczą wyłącznie sportu, i jako takie nie mają nic wspólnego z działalnością gospodarczą (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Walrave i Koch, pkt 8).

- 26 Odnosząc się do trudności oddzielenia aspektów gospodarczych od aspektów sportowych działalności sportowej, Trybunał orzekł w ww. wyroku w sprawie Donà, pkt 14 i 15, że postanowienia wspólnotowe w zakresie swobodnego przepływu osób i swobodnego świadczenia usług nie stoją na przeszkodzie przepisom lub praktykom uzasadnionym względami natury niegospodarczej, uwzględniającym szczególnie charakter i kontekst niektórych zawodów sportowych. Trybunał jednakże podkreślił, że to ograniczenie zakresu stosowania postanowień, o których mowa, należy ograniczyć do jego celu. Dlatego też nie można się na nie powoływać celem wyłączenia całej działalności sportowej z zakresu stosowania traktatu (ww. wyroki w sprawie Bosman, pkt 76 oraz w sprawach połączonych Deliège, pkt 43).
- 27 W świetle tych rozważań sam fakt, że przepis ma charakter czysto sportowy, nie skutkuje wyłączeniem osoby wykonującej działalność, którą przepis ten reguluje, czy też podmiotu, który go wydał, z zakresu stosowania traktatu.
- 28 Jeżeli dana działalność sportowa wchodzi w zakres stosowania traktatu, warunki jej wykonywania podlegają zatem wszystkim zobowiązaniom wynikającym z różnych postanowień traktatu. Z tego wynika, że przepisy regulujące omawianą działalność powinny spełniać przesłanki stosowania tych postanowień, których celem jest w szczególności: zapewnienie swobodnego przepływu pracowników, swobody przedsiębiorczości (swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej), swobodnego świadczenia usług lub konkurencji.
- 29 Zatem w przypadku gdy wykonywanie tej działalności sportowej powinno zostać ocenione w świetle postanowień traktatu odnoszących się do swobodnego przepływu pracowników lub swobodnego świadczenia usług, należy ustalić, czy przepisy regulujące daną działalność spełniają przesłanki stosowania art. 39 WE i art. 49 WE, to znaczy nie stanowią ograniczeń, które są zakazane przez te artykuły (ww. wyrok w sprawach połączonych Deliège, pkt 60).

- 30 Podobnie w przypadku gdy wykonywanie danej działalności powinno zostać ocenione w świetle postanowień traktatu dotyczących konkurencji, należy ustalić, czy — zważywszy na przesłanki stosowania art. 81 WE i art. 82 WE — regulujące omawianą działalność przepisy pochodzą od przedsiębiorstwa, czy to przedsiębiorstwo ogranicza konkurencję lub nadużywa swojej pozycji dominującej oraz czy to ograniczenie lub nadużycie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- 31 Nawet przyjmując, że przepisy te nie stanowią ograniczeń w swobodnym przepływie, ponieważ dotyczą one zagadnień wyłącznie sportowych i jako takie nie mają nic wspólnego z działalnością gospodarczą (ww. wyroki w sprawie Walrave i Koch, a także w sprawie Donà), okoliczność ta nie oznacza, że omawiana działalność sportowa nieodzownie nie jest objęta zakresem stosowania art. 81 WE i art. 82 WE ani też, że przepisy te nie spełniają przesłanek stosowania tych artykułów.
- 32 W pkt 42 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że sam fakt, iż przepisy czysto sportowe nie mają nic wspólnego z działalnością gospodarczą, co powoduje, że omawiane przepisy nie są objęte zakresem stosowania art. 39 WE i art. 49 WE, oznacza również, że nie mają one nic wspólnego z gospodarczymi stosunkami konkurencji i w konsekwencji nie są one również objęte zakresem stosowania art. 81 WE i art. 82 WE.
- 33 Sąd naruszył prawo, uznając, że przepisy te można od razu wyłączyć z zakresu stosowania omawianych artykułów z tego tylko powodu, że z uwagi na zastosowanie art. 39 WE i art. 49 WE uznano je za czysto sportowe, bez konieczności wcześniejszego ustalenia, czy spełniały one przesłanki stosowania art. 81 WE i art. 82 WE wymienione w pkt 30 niniejszego wyroku.

34 A zatem wnoszący odwołanie mają podstawy utrzymywać, że Sąd w pkt 68 zaskarżonego wyroku niesłusznie oddalił ich wnioszek, z tego powodu, że sporne przepisy antydopingowe nie podlegały ani art. 49 WE, ani prawu konkurencji. Dlatego też zaskarżony wyrok należy uchylić, bez konieczności badania zarówno pozostałych części zarzutu pierwszego, jak i innych zarzutów przedstawionych przez wnoszących odwołanie.

Co do istoty sprawy

35 Zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli stan sprawy umożliwia jej rozstrzygnięcie, należy orzec w kwestii zasadności żądań przedstawionych przez wnoszących odwołanie zmierzających do uchylecia spornego orzeczenia.

36 W tym względzie należy przypomnieć, że wnoszący odwołanie podnieśli trzy zarzuty na poparcie wniesionej przez nich skargi. Zarzucili oni Komisji, że stwierdziła ona, iż po pierwsze, MKOI nie był przedsiębiorstwem w rozumieniu orzecznictwa wspólnotowego, że po drugie, sporne przepisy antydopingowe nie stanowiły ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 WE oraz wreszcie że złożona przez nich skarga do Komisji nie zawierała faktów, które umożliwiałyby stwierdzenie naruszenia art. 49 WE.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

37 Wnoszący odwołanie utrzymują, że Komisja niesłusznie nie zakwalifikowała MKOI-u jako przedsiębiorstwa dla celów zastosowania art. 81 WE.

- 38 Nie ulega jednak wątpliwości, że Komisja — celem rozpatrzenia skargi, którą złożyli do niej wnoszący odwołanie w świetle postanowień art. 81 WE i art. 82 WE — chciała wyjść z założenia — jak wynika wyraźnie z pkt 37 spornej decyzji — że MKOI należy uznać za przedsiębiorstwo, a w ramach ruchu olimpijskiego, za związek międzynarodowych i krajowych stowarzyszeń przedsiębiorstw.
- 39 Jako że zarzut ten został oparty na błędnym zrozumieniu spornej decyzji, jest on nieistotny dla sprawy i z tego względu powinien on zostać oddalony.

W przedmiocie zarzutu drugiego

- 40 Wnoszący odwołanie utrzymują, że odrzucając złożoną przez nich skargę, Komisja niesłusznie uznała, iż sporne przepisy antydopingowe nie stanowią ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 WE. Podnoszą oni, że Komisja w niewłaściwy sposób zastosowała kryteria, które zostały ustalone przez Trybunał w wyroku w sprawie Wouters i in., aby uzasadnić ograniczające skutki spornych przepisów antydopingowych dla swobody działania wnoszących odwołanie. Ich zdaniem bowiem, po pierwsze, wbrew temu, co uznała Komisja, przepisy te nie były w żaden sposób nierozłącznie związane jedynie z celami ochrony uczciwej konkurencji oraz zdrowia sportowców, lecz służyły ochronie własnych interesów gospodarczych MKOI-u. Po drugie, przepisy ustalające maksymalną normę 2 ng/ml moczu, która nie odpowiada żadnemu naukowo sprawdzonemu kryterium, są przesadzone i wychodzą poza to, co jest niezbędne do skutecznej walki z dopingiem.
- 41 Należy najpierw stwierdzić, że wnoszący odwołanie utrzymują wprawdzie, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyrównując całościowy kontekst, w jakim MKOI przyjął rozpatrywane przepisy, z kontekstem, w jakim niderlandzka izba adwokatów przyjęła przepisy, w odniesieniu do których Trybunał orzekł w wyroku w sprawie Wouters i in., nie precyzując oni jednak tego zarzutu w sposób umożliwiający dokonanie oceny jego zasadności.

- 42 Następnie należy podnieść, że nie można dokonać abstrakcyjnej oceny zgodności przepisów ze wspólnotowymi regułami konkurencji (zob. podobnie wyrok z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie C-250/92 DLG, Rec. str. I-5641, pkt 31). Wszelkie porozumienia między przedsiębiorstwami lub wszelkie decyzje związku przedsiębiorstw, które ograniczają swobodę działania stron lub jednej z nich, nie są nieodzownie objęte zakazem zawartym w art. 81 ust. 1 WE. Aby postanowienie to mogło znaleźć zastosowanie w konkretnym przypadku, należy przede wszystkim uwzględnić całościowy kontekst, w jakim dana decyzja związku przedsiębiorstw została przyjęta lub wywołuje swoje skutki, a w szczególności jej cele. Następnie należy zbadać, czy wynikające z tej decyzji skutki ograniczające konkurencję są nierozłącznie związane z realizowaniem wyznaczonych celów (ww. wyrok w sprawie Wouters i in., pkt 97) i czy są one proporcjonalne do tych celów.
- 43 Zważywszy na całościowy kontekst, w jakim sporne przepisy zostały przyjęte, Komisja mogła słusznie uznać, że walka z dopingiem mająca na celu zapewnienie uczciwego przebiegu zawodów sportowych jest niekwestionowanym przez żadną ze stron ogólnym celem tych przepisów, co wiąże się z koniecznością zapewnienia równych szans sportowcom, zadbania o ich zdrowie, uczciwość i obiektywizm w zawodach, jak również wartości etyczne sportu.
- 44 Ponadto, mając na uwadze konieczność ustanowienia kar niezbędnych do zapewnienia wykonania zakazu dopingu, należy uznać, że skutki kar dla swobody działania sportowców są zasadniczo nierozłącznie związane z przepisami antydopingowymi.
- 45 Nawet jeżeli sporne przepisy antydopingowe należałoby uznać za decyzję związku przedsiębiorstw ograniczającą swobodę działania wnoszących odwołanie, nie stanowiłyby one nieodzownie z tego powodu niezgodnego ze wspólnym rynkiem ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 WE, ponieważ ich uzasadnieniem jest słuszny cel. Takie ograniczenie jest bowiem nierozłącznie związane z organizacją

i właściwym przebiegiem zawodów sportowych i ma w szczególności na celu zapewnienie zdrowej rywalizacji między sportowcami.

46 Wprawdzie wnoszący odwołanie nie kwestionują, że rzeczywiście chodzi tu o ten cel, niemniej jednak są oni zdania, że celem spornych przepisów antydopingowych jest również ochrona własnych interesów gospodarczych MKOl-u i że to właśnie z uwagi na ten cel przyjmuje się przesadzone przepisy, takie jak te zakwestionowane w niniejszym przypadku. Utrzymują oni, że tych ostatnich nie można zatem uznać za nierozłącznie związane z właściwym przebiegiem zawodów oraz że podlegają one zakazom zawartym w art. 81 WE.

47 Należy uznać w tym względzie, że represyjny charakter spornych przepisów antydopingowych oraz ciężar kar mających zastosowanie w przypadku ich naruszenia może oddziaływać negatywnie na konkurencję, ponieważ w przypadku gdyby te kary okazały się ostatecznie bezzasadne, mogłyby one doprowadzić do nieuzasadnionego wyłączenia sportowca z zawodów, a zatem spowodować zakłócenie warunków wykonywania danej działalności. Z powyższego wynika, że aby ustanowionym w art. 81 ust. 1 WE zakazem nie zostały objęte ograniczenia nałożone przez te przepisy, powinny one ograniczać się do tego, co jest niezbędne do zapewnienia właściwego przebiegu zawodów sportowych (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie DLG, pkt 35).

48 Tego rodzaju przepisy mogłyby rzeczywiście okazać się przesadzone z jednej strony ze względu na określenie warunków pozwalających na rozgraniczenie przypadków dopingu, w których grozi kara, od tych przypadków, w których nie grozi kara, a z drugiej strony ze względu na surowość tych kar.

49 W niniejszym przypadku rozgraniczenie to w spornych przepisach antydopingowych polega na ustaleniu normy 2 ng/ml moczu, której przekroczenie powoduje, że obecność nandrolonu w ciele sportowca stanowi doping. Wnoszący odwołanie kwestionują ten przepis, utrzymując, że przyjęta norma jest ustalona na nadmiernie niskim poziomie, który nie opiera się na żadnym naukowo sprawdzonym kryterium.

- 50 Jednakże wnoszący odwołanie nie wykazali, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając ten przepis za zasadny.
- 51 Nie ulega bowiem wątpliwości, że nandrolon jest substancją anaboliczną, której obecność w ciele sportowców może poprawić ich wyniki oraz zakłócić właściwy przebieg zawodów, w których uczestniczą zainteresowani. Zatem zważywszy na cele przepisów antydopingowych, wprowadzenie zakazu użycia tej substancji jest uzasadnione.
- 52 Nie można również zaprzeczyć temu, że owa substancja może być produkowana endogenicznie oraz że celem uwzględnienia tego zjawiska władze sportowe, a w szczególności MKOl, przyjmując sporne przepisy antydopingowe, są zgodne co do tego, że można uznać, iż doping występuje jedynie wtedy, gdy omawiana substancja przekracza pewną normę. Zatem należałoby uznać, że sporne przepisy antydopingowe nie są uzasadnione w świetle wyznaczonego w nich celu jedynie w przypadku, gdy z uwagi na stan wiedzy naukowej w chwili ich przyjęcia bądź nawet w chwili ich zastosowania, co miało miejsce w 1999 r. w celu ukarania wnoszących odwołanie, próg tolerancji danej substancji byłby ustalony na tak niskim poziomie, że należałoby uznać, że nie uwzględnia on w wystarczającym stopniu tego zjawiska.
- 53 Z akt sprawy wynika, że średnia produkcja endogeniczna odnotowana we właściwym momencie we wszystkich wówczas opublikowanych badaniach była dwudziestokrotnie niższa od 2 ng/ml moczu oraz że maksymalna wartość odnotowanej produkcji endogenicznej była w przybliżeniu o jedną trzecią niższa. Wprawdzie wnoszący odwołanie utrzymują, że nie jest możliwe, by począwszy od 1993 r. MKOl nie był świadomy zasygnalizowanego przez biegłego zagrożenia, które polegało na tym, że sama konsumpcja mięsa wieprzowego z knura w ograniczonej ilości mogła spowodować przekroczenie omawianej normy u całkiem niewinnych sportowców, lecz w każdym razie nie zostało wykazane, że we właściwym momencie owo zagrożenie zostało potwierdzone przez przeważającą część naukowej społeczności. Ponadto wyniki badań i doświadczeń, które przeprowadzono w tym zakresie po wydaniu spornej decyzji, nie mają w każdym razie wpływu na jej legalność.

- 54 W tych okolicznościach oraz mając na uwadze to, że wnoszący odwołanie nie precyzują, na jakim poziomie powinien być zostać ustalony próg tolerancji danej substancji we właściwym momencie, nie wydaje się, aby ograniczenia, jakie ten próg narzuca zawodowym sportowcom, wychodziły poza to, co jest konieczne do zapewnienia, że zawody sportowe się odbędą oraz że ich przebieg będzie prawidłowy.
- 55 Ponadto, jako że wnoszący odwołanie nie podnieśli, iż kary mające zastosowanie i wymierzone w niniejszym przypadku były przesadzone, nieproporcjonalny charakter spornych przepisów antydopingowych nie jest wykazany.
- 56 W rezultacie zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

- 57 Wnoszący odwołanie utrzymują, że sporna decyzja narusza prawo, ponieważ w jej pkt 71 został odrzucony argument, zgodnie z którym przyjęte przez MKOI przepisy naruszają art. 49 WE.
- 58 Jednakże należy podnieść, że wniosek przedstawiony w Sądzie przez wnoszących odwołanie dotyczy legalności decyzji, którą Komisja przyjęła po przeprowadzeniu postępowania na podstawie skargi złożonej do niej zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. pierwszym rozporządzeniem wprowadzającym w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962 r., 13, str. 204). Jak wynika z powyższego, sądowną

kontrolę tej decyzji należy nieodzownie ograniczyć do reguł konkurencji, takich jak te, które wynikają z art. 81 WE i art. 82 WE, a zatem nie mogą nią być objęte inne postanowienia traktatu (zob. podobnie postanowienie z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-171/05 P Piau, niepublikowane w Zb.Orz. — Zb.Orz. str. I-37*, pkt 58).

- 59 A zatem niezależnie od powodów, dla których Komisja odrzuciła argument przytoczony przez wnoszących odwołanie w związku z art. 49 WE, przedstawiony przez nich zarzut jest nieistotny dla sprawy i dlatego należy go oddalić.
- 60 W świetle ogółu powyższych rozważań należy zatem oddalić skargę na sporną decyzję, którą wnieśli wnoszący odwołanie.

W przedmiocie kosztów

- 61 Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu, jeżeli odwołanie jest bezzasadne albo jeżeli jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Niemniej jednak art. 69 § 3 akapit pierwszy regulaminu przewiduje, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań oraz w przypadkach szczególnych Trybunał może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron poniesie własne koszty. Natomiast art. 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu przewiduje, że państwa członkowskie oraz instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

62 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, a wnoszący odwołanie przegrali sprawę, należy obciążyć ich kosztami postępowania w niniejszej instancji, jak również kosztami postępowania przed Sądem. Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-313/02 Meca-Medina i Majcen przeciwko Komisji zostaje uchylony.**
- 2) **Skarga wniesiona do Sądu Pierwszej Instancji, zarejestrowana pod numerem T-313/02, mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 sierpnia 2002 r. odrzucającej skargę złożoną do niej przez D. Mecę-Medinę i I. Majcena zostaje oddalona.**
- 3) **D. Meca-Medina i I. Majcen zostają obciążeni kosztami postępowania w niniejszej instancji, jak również kosztami postępowania przed Sądem.**
- 4) **Republika Finlandii pokrywa własne koszty.**

Podpisy